

„Korábbi életmódokkal ellentétben vessétek le tehát a régi embert, akit a megtévesztő kívánság romlásba dönt. Újuljatok meg gondolkodástok szellemében, s öltsetek magatokra az új embert, aki az Isten szerint igazságosságban és az igazság szentségében alkotott teremtmény. Hagyjátok el tehát a hazudozást, beszéljen mindenki őszintén embertársával, hiszen tagjai vagyunk egymásnak. Ha elfog is benneteket az indulat, ne vétkezzetek. A nap ne nyugodjék le haragotok fölött. Ne adjatok teret az ördögnek.”

(Szent Pál effezusiakhoz írt levele 4, 22-27)

Szentpéteri harangszó

IX. évfolyam 11. szám, 2019. november 24.

A KOLOZSVÁRI SZENT PÉTER ÉS PÁL PLÉBÁNIA ÉRTEŚÍTŐJE

Takó István –

A jó Isten hangjára hallgatva

November hónapban ünnepeljük Árpád-házi Szent Erzsébetet, akit a németek Tübingiai Erzsébetnek is neveznek, hiszen II. Béla magyar királyunk és Merániai Gertrúd lányát előbb Hermannal a tübingiai tartománygróf fiával jegyezték el, majd az ő halála után öccsének, Lajosnak lesz a felesége. Az idegenbe „szakadt” királykisasszony erényeinek legendák tucatjai állítanak emléket, de az általa alapított menedékhelyek, kórházak a felebaráti szeretet kézzelfogható emlékei. S bár ő nagyon mértéktartó életet élt, a tartományban pusztító járványok és éhínségek idején, a grófi család vagyonát ezek enyhítésére „pazarolta”, ami miatt gyakran szembekerült a család többi tagjával.

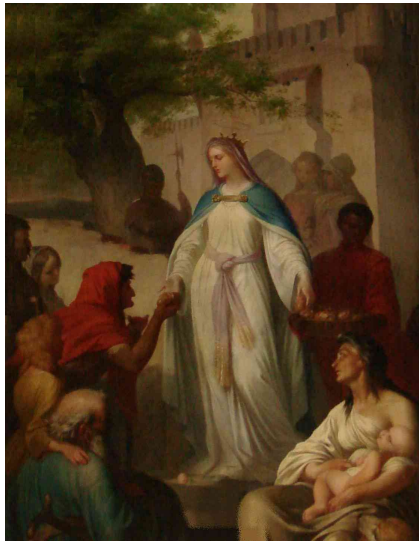
Jótekingóságában egyedül férjében talált támaszra, de az ő korai elvesztése következtében kétkezi munkával és maradék vagyonából neveli gyermekeit. Ferences harmadrendiként egyszerű szürke köntöst öltve magára teljesen a jó Istennek szenteli életét. A rövid, 24 évnyi földi élete alatt a beteljesült élet lehetőségeiről tett tanúságot, ami a tér és idő korlátaira feszített embernek az isteni és felebaráti szeretetben adatik meg.

Amikor órá gondolok, mindig eszembe jut néhai Illyés Kinga színművésznő Az élet kenyere című pódiumjátéka, amelyben Szent Erzsébet személyét a legendákon túl, emberi oldaláról idézi meg, bemutatva azt, ami a humánus buktatói ellenére is átsüthet egy odaadott életben a jó Istenből. Erzsébet idegenek között, a környezete áskálódása közepette, a jó Isten hangjára hallgatva tette a dolgát és még sokat tehetett volna, ha alig 24 évesen nem szólítja magához a Teremtő. Életpéldájával a szelídség, alázat és a szeretet útját mutatta fel olyan módon, hogy az majd egy évezred távlatából is az odaadásra serkent sokakat.

Nem véletlen, hogy azóta sok karitatív projekt, intézmény, egyházközség vagy szervezet választja védőszentjének, inspiráló és útmutató példaképének. A szentpéteri templom szomszédságában működő ispotály homlokzata nem csupán a dicső múltrol tanúskodik, de elgondolkodásra készítet. Az anno itt szolgáló irgalmas nővérek égi előjárójukként tisztelték és megpróbálták egész szolgálatukat az ő szellemében végezni. Idős emberek mesélnek arról, hogy milyen hivatástudattal, szeretettel átítatott szigorral, de kitartó következetességgel nevelték az óvodás és iskolás gyer-

mekeket a nagybetűs életre, s ha akkor még nem is értették, hogy mit szolgál ez a fajta lelkeség, ma már mindannyian hálásak, hogy itt élhették meg a világra való rácsodálkozásuk ezen mozzanatait. S bár a templomot értelemszerűen mindenek előtt Szent Péter oltalmába ajánlotta a plébánia-közösség, a jól sikerült oltárképünkről intó és ösztönző jelként tekint le ránk Szent Erzsébet minden egyes liturgián vagy magánimádságaink alatt.

Az egyház hármast feladatát (martyria, liturgia, diakonia) kapcsolja egybe ez az „ikon” a templom főoltárán, hiszen imádságaink nem öncélúak, még talán akkor sem, ha minden szentmise önmagában érték, amelyben az Úr Jézus áldozata lesz jelenvalóvá, a szentségimádásainkban Őt magát helyezük a középpontba és a magánimádságaink alatt

az életünket próbáljuk hozzá igazítani. Erről szeretnénk tanúságot tenni a mindennapokban, arról, hogy a benne megélt életnek van csak értelme, és hogy kereszténynek lenni nem csak értelmes, de jó és örömteli is.

Szeretetszolgálatunk viszont minden igyekezetünk ellenére töredékes. Nem vagyunk még eléggé készek arra, hogy az irgalmas szamaritánus és Szent Erzsébet példájára félre téve mindenféle rangot és körülményt felebarátjává váljunk az elénkbe kerülő szenvedőnek. Az is igaz, hogy a szeretetszolgálatból, jótekingódságból soha nem elég.

De ahhoz, hogy a szenvedőben, ahogyan Erzsébet legendájában is olvassuk, Krisztust fedezzük fel és akár a saját fekhelyünket (kényelmünket) is ezen felismerés nyomán neki felajánljuk, nem elég Szent Erzsébet napját megünnepelni és az ő életét szemlélni, hanem meg kell próbálnunk többet kockáztatni. Mert a számukra szabadon felajánlott idő, pénz, energia, feláldozott kényelem, nem csupán egy kötetlen rózsvá, de az üdvösségünk felé vezető út alapköveivé is lesznek.

Ferenc pápa –

Ne akadályozzuk a Lélek „testvériesítő” működését!

Az evangélium útját a világban, melyről Szent Lukács beszámol az Apostolok cselekedeteiben, Isten minden képzeletet felülmúló, meglepő leleményessége kíséri. Isten azt akarja, hogy gyermekei felülemelkedjenek minden részlegességen és megnyíljanak az üdvösség egyetemessége előtt. Ez a cél: felülemelkedni a részlegességeken és megnyílni az üdvösség egyetemessége előtt, mert Isten mindenkit üdvözíteni akar. Azoknak, akik vízből és Lélekből újjászülettek – a megkereszteltetteknek –, ki kell lépniük önmagukból, meg kell nyílniuk mások felé, hogy mások felebarátaiként éljenek, oly módon éljenek együtt másokkal, hogy minden interperszonális kapcsolat a testvériség megtapasztalásává váljon (vö. **Evangelii gaudium apostoli buzdítás, 87**).

E „testvériesítő” folyamatnak, melyet a Lélek el akar indítani a történelemben, egyik tanúja Péter, aki Pállal együtt az Apostolok cselekedeteinek főszereplője. Péter olyan eseményt él át, amely fordulópontot jelent életében. Imádkozás közben látomást kap, mely isteni „provokációként” szolgál arra, hogy megváltoztassa gondolkodásmódját. Lát egy magasból alászálló nagy lepedőt, benne mindenféle állattal: négylábúak, hüllők és madarak, és hangot hall, mely biztatja, hogy egyen a húsból. Jó zsidóként kijelenti, hogy soha semmi tisztátalant nem evett, amint azt az Úr törvénye előírja (vö. **Lev 11**). Akkor a hang határozottan elene veti: „Amit Isten tisztának tekint, azt te ne tartsd tisztátalannak!” (**ApCsel 10,15**).

Ezzel az Úr azt akarja elérni, hogy Péter már ne a tiszta és tisztátalan kategóriái szerint értékelje az eseményeket és az embereket, hanem megtanuljon továbblépni, az embert és az ember szívének szándékait nézze. Az ugyanis, ami tisztátalanná teszi az embert, valójában nem kívülről, hanem csakis belülről, a szívből származik (vö. **Mk 7,21**). Jézus világosan megmondta.

A látomás után Isten egy körülmetéletlen külföldinek, Korneliusznak a házába küldi Pétert. Korneliusz „*az úgynevezett cohors italica századosa, [...] jámbor és istenfélő ember volt*”, aki sok alamizsnát osztott a népnek, és rendszeresen imádkozott Istenhez (vö. **ApCsel 10,1–2**), de nem volt zsidó. És abban a pogány házban Péter hirdeti a megfeszített és feltámadt Krisztust, továbbá a bűnbocsánatot minden benne hívőnek. Amíg Péter beszél, a Szentlélek kiárad Korneliuszra és családtagjaira. Péter pedig megkereszteli őket Jézus Krisztus nevében (vö. **ApCsel 10,48**).

Erről a rendkívüli eseményről – az első alkalom, hogy ilyesmi történik – tudomást szereznek Jeruzsálemben, ahol a testvérek, megbotránkozva Péter viselkedésén, keményen megfeddik őt (vö. **ApCsel 11,1–3**). Péter olyasmit tett, ami túllépett a szokáson, a törvényen, és ezért megfeddik őt. De a Korneliusszal való találkozás után Péter immár szabadabb önmagától, és szorosabb kapcsolatban van Istennel és a többi emberrel, mert a Szentlélek cselekvésében meglátta Isten akaratát. Így aztán képes megérteni, hogy Izrael kiválasztása nem érdemek jutalma, hanem annak az ingyenes hívásnak a jele, hogy az isteni áldás közvetítője legyen a pogány népek között.

Kedves testvérek! Tanuljuk meg az apostolok fejedelmétől, hogy az evangélium hirdetője nem akadályozhatja Isten teremtő művét, aki „*azt akarja, hogy minden ember üdvö-*

züljön” (**1Tim 2,4**), hanem olyannak kell lennie, aki elősegíti a szívek találkozását az Úrral. És mi hogyan viselkedünk testvéreinkkel, különösen azokkal, akik nem keresztények? Gátjai vagyunk az Istennel való találkozásnak? Gátoljuk az Atyával való találkozásukat, vagy elősegítjük?

Kérjük ma azt a kegyelmet, hogy tudjunk ámolni Isten meglepetésein, és ne akadályozzuk az ő leleményességét, hanem ismerjük el és segítsük azokat az új utakat, amelyeken keresztül a feltámadt Krisztus kiárasztja Lelkét a világba, és magához vonzza a szíveket, „*mindenki Uraként*” (**ApCsel 10,36**) ismertette meg önmagát.

Fordította: Tózsér Endre SP

Forrás: Magyar Kurír

Ferenc pápa – A püspök legyen közel Istenhez, papjaihoz és Isten népéhez

Imádkozzunk püspökeinkért, papjainkért, hogy megőrizték az Istentől kapott ajándékot, és az üdvösség útjára vezessenek minket.

Arra figyelmeztette a pápa a püspököket és papokat, hogy őrizzék meg az Istentől jövő hívás ajándékát egész szolgálatuk során. Ne ragaszkodjanak a pénzhez, kerüljék a klickesedést.

Álljanak közel Istenhez az imában, legyenek közel papjaikhoz, egymáshoz és Isten népéhez. Pál apostol Timóteus püspöknek szóló intelmeiben (**1Tim 6,2c–12**), a kapzsiság kísértésére hívja fel figyelmet.

„*Aki meg akar gazdagodni, kísértésbe esik: az esztelen és káros kívánságok kelepcéjébe, amelyek romlásba és kárhozatba döntenek az embert. Minden baj gyökere ugyanis a kapzsiság, így azok, akik a pénz után sóvárogtak, eltávolodtak a hittől; és így bajba keveredtek. Te azonban, Isten embere, menekülj ezektől! Törekedjél inkább igaz lelkiületre: életszentségre, hitre, szeretetre, türelemre és szelídségre! Küzdj az igaz hit győzelméért! Szerezd meg az örök életet, hiszen erre kaptál hivatást, és erről tettél számos tanú előtt hitvallást.*” Az ördög tehát a zsebünkön keresztül férközik hozzánk – erősítette meg Ferenc pápa.

A másik fő intellem a püspökökhöz a veszekedés, az egymás kibeszélésének elkerülése. A főpásztorok elsődleges feladata az ima, ami erőt ad, közel visz Istenhez. A másik közelség, amit fenn kell tartania: a rábízott papokkal, diakónusokkal való kapcsolat, mivel ők vannak a legközelebb hozzá.

Szomorú az olyan püspök, aki elfeledkezik papjairól, akit hiába keresnek telefonon, mert a naptára három hónapra előre tele van, és nincs rájuk ideje – mondta a Szentatya. Kiemelte: a papok is tartsanak össze, ne engedjék a megosztottságot középük férközni. Ne alkossanak ideológia és szimpátia alapján klikkeket.

A negyedik szempont, amit a püspökök figyelmébe ajánl Ferenc pápa: az Isten népéhez való közelség. Ne feledkezz el a népről, ne felejtse el a gyökereidet! Amikor egy püspök elszakad Isten népétől, már nem szolgál, elfeledkezett a neki ingyenesen adott ajándékról – figyelmeztetett a Szentatya.

A pápa föltette a kérdést: „*Ti imádkoztok papjaitokért, a plébánosért, a káplánért, vagy csak bíráljátok őket? Imádkozni kell a papokért, püspökökért, hogy mindannyian – a pápa is püspök – meg tudjuk őrizni a kapott ajándékot ezzel a közelséggel.*”

Forrás: Magyar Kurír

Exc. Ft. Tamás József – Alleluja

Nemcsak a szentmisében, hanem azon kívül is használták az őskeresztények az alleluja kifejezést. A szentmisében való használata összefügg az olvasmányok bevezetésével, mert az olvasmányokat nem lehetett minden átmenet és kellő keret nélkül beilleszteni a liturgiába. Ezért megfelelő formula előzi meg előkészítésül és követi kiegészítésül. E kiegészítésben szerepel az alleluja is. Keleten az evangélium után énekelnek alleluját, nyugaton előtte. A mi liturgiánkban az evangélium előtt lelki örömünk kifejezésére szolgál. Az alleluja ének nem más, mint örvendező köszöntése Krisztusnak, aki az evangélium örömhírével jött hozzánk.

Az alleluja eredete. Ószövetségi eredetű. Főleg a zsolnárok vannak tele allelujákkal. Az ószövetségi zsolnáros, ha ünnepi hangulatban van, ezt a szót ejti ki. Az alleluja szó szerint azt jelenti: Dicsérjétek az Urat, az Úrnak dalt énekeljétek. Bizonyos felszólítás az Isten dicséretére, de ugyanakkor győzelmi örömkialtás is, amelyben benne van, hogy van miért dicsérni az Urat, van miért allelujázni.

A zsolnáros nyomán nemcsak itt a földön hangzik fel az alleluja, hanem még az égben is. **Jel 19, 1-6:** „Nagy sereg örömujjongását hallottam a mennyben. Alleluja, üdv, dicsőség és hatalom Istenünknek...”

Érthető tehát, hogy a mi liturgiánkban is benne van és az Újszövetség Isten-népének ajkán is felcsendül az egész egyházi év folyamán, kivéve a nagybőjtöt, a húsvéti időben pedig leginkább, amikor meg is duplázuk vagy megtriplázuk.

Miért allelujázunk? A zsolnáros a 150. zsolnárból azt mondja: „dicsérjétek csodatetteiért”. Isten csodatetteiért kell allelujázni.

Istennek minden tette lényegében véve csodatett: csodatett a világ teremtése és fenntartása. Ilyet kitalálni rajta kívül ki tudott volna és ki tudná fenntartani nélküle azt? Amit az ember felfedez, amit kitalál, az valójában mi a világmindenséghez képest? Csodatett a gabona kicsirázása, a fák kivirágzása, a kisgyermek első lépése, kezünk alkotása, szívünk dobbanása, mert ha Isten nem tart fenn, a semmibe hullunk.

Mindezeknél nagyobb csodatett Istennek az a tette, amelyben önmagát győzte le. Az, hogy az ember megsemmisítése helyett úgy szeressen minket, hogy még egyszerűen Fiát is értünk adja. Jóságával győzi le méltó haragját a bűnbeesés után. Szeretetével győzi le az ember hűtlenségét. Irgalmával győzi le igazságosságát. Nagylelkűségével győzi le az ember szűkmarkúságát, kegyelmével az ember balgaságát. A kereszt Isten legnagyobb győzelmének a jele és bizonyítéka.

Isten nagy csodatetteihez hozzávehetjük a feltámadást is: Jézus feltámadását és a mi feltámadásunkat is. Ezért kérdi **1Kor 15, 55**-ben az apostol „Halál, hol a te győzelméd, halál, hol a te fullánkod? Istennek legyen hála, mert győzelemre segít minket Jézus Krisztus által.”

A zsolnáros szerint ezért kell allelujázunk.

Mi is ezért jövünk mindig szentmisére, hogy csodatetteiért dicsérjünk az Istent.

Feladatunk tehát, hogy ne szűnjön meg ajkamon az istendicséret. Ez a legszebb és legnemesebb emberi feladatunk. Arra vagyok hivatva, hogy Isten csodatetteinek éneke se legyen. Szűnyogh Xavér Ferenc nagy bencés liturgikus levelét így írta alá: P. Alleluja.

Jak 3, 9 azt írja: „A nyelvvel áldjuk az Urat, a mi Atyánkat, de vele átkozzuk az embert. Ugyanabból a szájból ered az áldás és az átok. Ennek nem volna szabad így történnie.” Ajkunkon csak istendicséret hangzódhatna fel, minden kiejtett szónak olyannak kellene lennie, amely Istent dicséri.

Dicsérjétek az Istent, ezt jelenti az alleluja. Dicsérjem akkor is, amikor az alleluja felhangzik a szentmisében, de életem megnyilvánulásával is.

Istenem így szólítasz fel a zsolnáros által: minden, ami él, a te dicséretedet zengje (Zsolt 150). Add, hogy mindig meghalljam e felszólítást és sose feledkezzek meg legfontosabb feladatomról. Add, hogy ne legyek néma, akinek ajka hallgat, hanem legyek a te csodatetteidnek az éneke.

Forrás: – Exc., Ft. Tamás József püspök – Csúcs és forrás

A szentatya novemberi imaszándéka

Imádkozunk, hogy a Közel-Keleten szülessen meg a párbeszéd, a találkozás és a kiengesztelődés szelleme.

Közel-Keleten a három monoteista vallás együttélése és a közöttük lévő párbeszéd a spirituális és történelmi kapcsolatokon nyugszik. Erről a földről érkezett hozzánk a szeretet által feltámadt Jézus örömhíre. Ma sok keresztény munkálkodik a békéért, a kiengesztelődésért és a megbocsátásért, együtt sok más zsidó és muzulmán közösséggel.

Forrás: Vatikáni Rádió

Exc. Ft. Bíró László püspök –

Hívom a családokat 2019 novemberében

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelmeseket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

A fiatalok kissé izgatottan, de nagy örömmel léptek be a fiú szüleinek lakásába, hogy „hivatalosan” is bejelentés: házasságot akarnak kötni. Ezt ugyan már mindenki tudta, a fiatalok egyre szorosabbá váló kapcsolata sejtteni engedte.

„Nagyon örülök, hogy így határozatok – mondta a fiú apja –, és szívből kívánom, hogy boldogok legyetek. Tudjátok ugye, hogy mindig is arra törekedtünk, hogy a mi családjunkban mindenki szabadon döntsön a saját ügyeiben, mi nem akarunk senkire semmit ráerőltetni. Legfeljebb lehetőségeket kínálunk fel nekik, és ha akarnak élni ezekkel a lehetőségekkel, segítünk nekik.

Templomba járó katolikusok vagyunk, tiszteljük a katolikus hagyományokat, gyerekeink meg vannak keresztelve, járattuk őket hittanra is, de a továbbiakban a vallási kérdésekben maguk döntenek.

Modern család vagyunk, igyekszünk a társadalom alapsejtjeként a modern társadalmat szolgálni. Természetesen mindenben segítünk nektek, az esküvő megrendezésében, közös éleetek elindításában, és bármiben, hogy ti is modern család lehessetek.”

Modern, sőt posztmodern társadalomban élünk. Ennek a társadalomnak a vezéreszméjét a francia forradalom fogalmazta meg: szabadság – egyenlőség – testvériség. Felmerül azonban a kérdés: sikerült-e ennek a szép eszmének megfelelő társadalmat megvalósítani bárhol a világon?

Mondhatja-e valahol, valamelyik államban valaki is, hogy igazán szabad, minden embertársával egyenlő, és testvéri szeretetben él? Az a magát szabadnak képzelő ember, aki épp szabadsága érdekében elutasít mindenfajta tekintélyt, mindenben a maga ura akar lenni, nehezen fog alkalmazkodni embertestvéreihez, mert az alkalmazkodás szabadságát korlátozná. A gyengébbekkel, szegényebbekkel való egyenlősdi pedig lemondással, önkorlátozással járna, ezzel pedig csorbulna a „magam ura akarok lenni” elv. Így aztán a gazdagabb, az erősebb, az ügyesebb olyan lehetőségekhez juthat, amelyek révén nem csak még gazdagabb lehet, hanem „egyenlőbb” a többinél, azaz hatalmat is kaphat, amellet, jobban is élhet, mint a többiek. Mára odáig jutottunk, hogy a „posztmodern” ember nemcsak semmiféle tekintélyt nem ismer el maga felett, hanem mindent és mindenkit a saját, elsősorban gazdasági érdekei szerint értékeli.

Idézetek fel általatok megismert vagy megtapasztalt olyan eseteket, amelyek során egy közösség (társaság, család, csoport, stb.) önálló és mindentől független akart lenni, és elutasított mindenfajta tekintélyt. Milyen következményekkel járt ez?

Az utóbbi évtizedekben a Katolikus Egyház megnyilatkozásában egyre nagyobb hangsúlyt kap az emberi méltóság kérdése. Szent XXIII. János pápa **Pacem in terris** kezdetű enciklikájában (1963) az emberi méltóságot abból eredezteti, hogy Isten az embert értelemmel és szabadsággal ruházta föl, s Jézus Krisztus által megváltotta, kegyelembe öltöztette és örök életre hívta. A társadalmi élet és rend végső soron az emberi méltóság megvalósítását jelenti. A II. vatikáni zsinat tanításában az emberi méltóság alapja az istenképeség, az ateizmus ezt alapjaiban támadja, a bűn pedig lerombolja.

Szent II. János Pál pápa hangsúlyozza, hogy az emberi méltósághoz alapvetően hozzátartozik az ember hivatása, transzcendenciája is. Az ember csak akkor teljesebb ki, ha nyitott nemcsak a természet, önmaga és a többi ember, hanem Isten és országa felé is. Ferenc pápa azt mondja: *amikor a pénz válik minden tevékenység és kezdeményezés céljává és okává, akkor a haszonelvű és a profitorientált szemlélet kerül előtérbe, amely nem tiszteli az emberi személyt.* Ha a személyt nem tisztelik, nem úgy kezelik, mint akinek veleszületett méltósága van, akkor nem is vállalnak vele szolidaritást, tehát meglazulnak a kapcsolatok, szó sem lehet egyenlőségről, testvériségről. Az ilyen társadalomban nem jó élni. A 21. században is érvényes Jézus szava: *„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol moly és rozsdá emészt, ahol a tolvajok betörnek és lopnak. Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem moly, sem rozsdá nem emészt, és ahol tolvajok nem törnek be és nem lopnak.”* (Mt 6,19–20)

Ahhoz, hogy az ember veleszületett személyi méltóságához illő életet élhessen – tartozzék bármilyen néphez, faj-

hoz vagy társadalmi csoporthoz –, olyan nevelésre van szüksége, amely megfelel élete céljának, alkalmazkodik egyéni képességeihez, neméhez, az adott kultúrához és a nemzeti hagyományokhoz, és készségessé teszi a testvéri kapcsolatra más népekkel, a társadalom javának, a közjónak a szolgálatára. A keresztény nevelés feladata a megkereszteltekkel megismertetni az üdvösség és az ajándékként kapott hit misztériumát, hogy életüket új emberként igazságban és igaz életszentségben éljék (vö. Ef 4,22–24); hogy eljussanak az érettségre Krisztus teljességének mértéke szerint (vö. Ef 4,13). A keresztény nevelésnek szem előtt kell tartania, hogy az ember földi életében a teremtett világban él, tehát jól kell ismernie a világ törvényszerűségeit. Nagyon fontos azonban megértenie Krisztus intelmét: *„Mit használ neked, ha megnyered az egész világot, lelkednek pedig kárát vallodd?”* (Lk 9,25) (vö. II. vatikáni zsinat Gravissimum Educationis kezdetű deklarációja a keresztény nevelésről 1–2.).

A történelem során minden eddigi társadalmi berendezkedésben az embernek szüksége volt anyagi javakra. Mi szabhat határt az észszerű és szükséges kincsgyűjtésnek, és mikor válik az károsá vagy akár bűnössé?

Valóban modern, sőt posztmodern társadalomban élünk, de ez a társadalom nem mondható kereszténynek. Ebben a társadalomban az ember személyi méltósága helyett inkább az emberi jogokról beszélnek. Noha azt az eszményt, hogy mindenki léténél fogva egyenlő, a kereszténység hirdette meg a szeretetparancs alapján (Gal 3,28). A nagy polgári forradalmak az egyenlőség és testvériség jelszavait zászlajukra tűzve szembefordultak az Egyházzal is, szembefordultak mindennel, ami földöntúli, sőt, magának Istennek a létét is tagadták. A társadalom elkezdett elhatárolódni az élő Egyháztól, a kereszténység egyre inkább csak mint információ volt jelen. Azok a családok, amelyekben nincs élő hit, nem adhatják tovább a hitet, legfeljebb a hitről szóló tananyagot. Hiába tudunk egy-egy népcsoport keresztény hagyományairól, ha ezek a hagyományok csak emlékek, csak információink vannak róluk, de már senki sem él velük, így felidézésük nem hat élményként, nem érint meg.

Milyen szerep és felelősség hárul a keresztény családokra a szekularizált társadalomban? Mit tudtok tenni gyerekeitek elvallástalanodása ellen?

Isten arra hívott bennünket, hogy éljük meg személyi méltóságunkat és legyünk társadalmunkban só és kovász. Legyünk nyitottak a teremtett világ és minden ember felé, igyekezzünk a „szűk kapu” felé (Mt 7,13–14). Életünkkel mutassunk rá a keresztény társadalom értékeire, arra, hogy keresztény családban élni jó és szép. Lobbantsuk lángra Isten szeretetét, sugározzuk fényét, hogy minden családban szeretet, öröm és béke legyen.

„Apu – szólalt meg a fiú a hirtelen kialakult csöndben –, nagyon köszönöm neked, mindent köszönök. Ebben a családban nőttem fel, itt éltem, más családok életébe nem láttam bele, illetve nem is érdekelt. Sokszor nehéz volt döntenem olyan kérdésekben, amelyek elé kerültem, és ti nem akartatok befolyásolni. De túljutottam ezeken, sokszor úgy éreztem, hogy szerencsém volt. Amióta azonban ezt a lányt megismertem, és beleláttam az ő családi életükbe, egy kicsit másképpen látom a dolgokat. Az a család nem »modern« család, de ott mindenki otthon érzi magát, és mindenki tudja, hogy mindig és mindenben számíthat a másokra, mert ott a szeretet a vezérelv, Isten szeretete. Az a

család keresztény család, keresztényként él és dolgozik, a kereszténység számukra nem ideológia, nem tan, hanem az élet. Apu, mi nem modern, hanem keresztény családot szeretnénk alapítani!”

*Exc. Ft. Bíró László, az MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke
Forrás: Magyar Kurír*

Somogyi Viktória – A Vatikáni Rádió magyar műsorában interjú Jakubinyi Györggyel – Gyulafehérvári érsekként ez az utolsó ad liminám

Őt erdélyi magyar főpásztor vett rész a romániai püspöki konferencia ad limina látogatásán november 5-10. között a Vatikánban. A romániai püspöki kar 17 tagból áll. A magyar püspökök felkeresték stúdióinkat, hogy beszámoljanak tapasztalataikról. Jakubinyi György érsekként a pápai audiencia után beszélgettünk.

A középkorban jött szokásba az, hogy jogilag is előírják: a világ minden püspökének időnként el kell jönnie Rómába, hogy elvégezze zárándoklatát Szent Péter és Szent Pál apostolok sírjainál. Innen származik a latin név: ad limina apostolorum, azaz az apostolok küszöbénél – kezdte interjúját a gyulafehérvári érsek. Az élő Péterrel, Szent Péter utódával a Szentatyával is találkoznak. Ez a látogatás nem felelősségre vonás, hanem beszámoló az eltelt időszak eseményeiről, problémáiról. A Szentszék 23 dikasztériuma, amelyek szakosodtak különböző területekre, megadják e találkozó során a választ a felmerülő kérdésekre. Már egy évvel az ad limina előtt a püspököknek be kell küldeniük az ún. öt éves jelentést egy világnyelven a Vatikánba. Ezt szétosztják a dikasztériumok között, azok áttanulmányozzák és ha valami nehézséget találnak, azt összesítik és a feleletet kidolgozzák. Amikor egy püspöki konferencia tagjai megérkeznek, akkor ellátogatnak a különböző dikasztériumokba. A romániai püspököt tízet választottak ki, amelyeket felkerestek illetve az államtitkárság második szekciójánál jártak meg, amely a nemzetközi kapcsolatokkal foglalkozik.

A pápa megerősíti testvéreit az ad limina látogatáson

Az ad limina látogatás jelentősége az, hogy a Szentatyá így teljesíti a Szent Pétertől kapott feladatot” – mutatott rá Jakubinyi György. Az Úr Jézus azt mondta neki: „egykor majd megtérve erősítsd meg majd testvéreidet”. Tehát ilyen látogatásokkor erősíti meg a testvéreit és ugyanakkor üzenetet küld Isten népének. Ezzel az egyház egységét, a közös hitet erősíti és a közös reménységben éltet minket – fogalmazott Jakubinyi érsek.

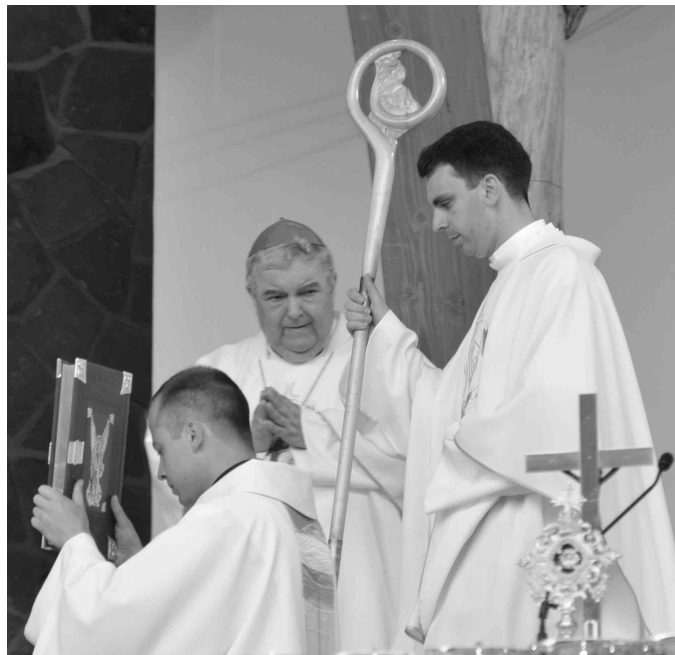
Az ad limina fénypontja mindig a Szentatyával való találkozás

28 éves püspöki szolgálata során most ötödik ad limina látogatásán vett részt, amelynek a fénypontja mindig a Szentatyával való találkozás. Korábban úgy működött, hogy a pápával koncelebráltak, együtt ebédeltek vele, egyszer együtt reggeliztek és volt a negyedórás négy szemközti, majd utána a közös pápai fogadás. XVI. Benedek, az emeritus pápa lemondása előtt néhány évvel bevezette azonban azt, hogy fizikailag képtelen a pápa minden püspököt negyedórára fogadni. Ugyanarról a területről érkező főpásztoroknak ugyanis ugyanazok a problémái, tehát ugyanazt hallgatná végig többször a pápa. Figyelembe kell venni azt is, hogy 1965-ben a II. Vatikáni Zsinat befejezésekor 2100 katolikus püspök volt, most pedig 5300 – hívta fel a figyelmet a gyulafehérvári érsek.

Ez azt jelenti, hogy valóban fizikailag lehetetlen, hogy a pápa mindegyiküket külön-külön meghallgassa. Ferenc pápa átvette elődje gyakorlatát és csak közösségben és egyszer fogadja a püspököket.

Koncelebráltak Ferenc pápa reggeli szentmiséjén

A romániai püspökök Ferenc pápa reggeli szentmiséjén koncelebráltak a Szent Márta-ház kápolnájában. A Szentatyá homíliájában arról szólt, hogy *a farizeusok morogtak, amikor Jézus a vámosokkal étkezett együtt. Arra buzdított, hogy a keresztények ne morogjanak, mert az súrolja a bűnt is.* A szentmise után a pápával külön-külön volt módjuk röviden egymást köszönteni.

Pápai audiencia

Délben megkezdődött a pápai kihallgatás. *A Szentatyá az elején bejelentette, hogy beszédet nem tart, hanem szabadon mindenki bátran mondjon el mindent, ami fáj, aminek örül, és amiről gondolja, hogy jó, ha a pápa tud. Elmondta azt is, hogy nyugodtan kritikát is meg lehet fogalmazni, mert a pápa így ismeri meg a dolgokat. Belül a kritika szabad, de a falakon kívül az már bűn. Nagyon kedves volt – jegyezte meg a gyulafehérvári érsek. A hozzá intézett kérdésekre a pápa rögtön válaszolt.*

Az egyházi tulajdonok visszaadásának problémái, újra államosítják azokat

Jakubinyi György megemlítette a pápának a vagyoni visszaadásokkal kapcsolatos problémákat. A romániai nuncius mindent megtesz, mindenhol ellátogat az ügyben. A gyulafehérvári érsekségnek 67 pere van vagyoni visszaadási ügyekben. *Ezekből egy napon 20 év után 37 pert visszautasítottak azon a címen, hogy a telekkönyvben nem szerepel birtokosként, mert az a gyulafehérvári római katolikus püspökség, de helyette szerepel a katolikus státusz, ami az egyháznak a szervezete volt. Volt világi elnöke is, de a mindenkori püspök az elnöke. Ez még a régi fejedelemségi időből maradt így. Minden nemzetiségnek, felekezetnek volt ilyen státusza: a szászoknak és az evangélikusoknak is. Létezett pl. a kántor tanítók nyugdíjalapja vagy pl. a Batthyáneum is nem úgy volt beírva, hogy a püspökségé, hanem egy alapítványt tett Batthyány Ignác és az az alapítvány szerepelt – magyarázta az érsek. Erre a román törvényt az állítja, hogy nem azonos a kérelmező és a telekkönyv, ezért nem adják vissza.*

Egy nap alatt 37 hasonló kérést utasítottak el. Erre a nuncius elment a bizottság elnökéhez Bukarestbe és magyarázatot kért. Az elnök azt mondta, hogy ez nem katolikus-ellenes dolog. Egyébként pedig készüljenek fel arra, hogy amit 1990 óta a történelmi egyházak visszaadtak – édes keveset abból, amit követelnek, a birtokaikat –, azt is törvénytelenül adták vissza és erre csak most 20 év múlva jöttek rá, és újra fogják államosítani. Meg is indult a folyamat.

A sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium ügye: megszüntették

Két éve volt a nagy botrány – hangsúlyozta az érsek. A négy történelmi egyház nyolc püspöke elment tüntetni Sepsiszentgyörgyre a Székely Mikó Református Kollégium ügyében. Ujraállamosították az intézményt azon a címen, hogy 1992-ben tévesen adták vissza, mert rájöttek, hogy a református Mikó grófnak ez magán alapítványa volt és nem a református egyház tulajdona. Ezzel vége lett a Mikó Kollégiumnak – mondta Jakubinyi György.

A marosvásárhelyi gimnázium bezárása és újramegnyitása

Egyházmegyéjében 2014-ben, 24 év után visszakaptak egy gimnáziumépületet Marosvásárhelyen, amelyben román iskola működik, de magyar osztályok is voltak benne. Két évi működés után bezárták azon a címen, hogy az alapításnál jogi hibák vannak. A nuncius ekkor ellátogatott Marosvásárhelyre és tárgyalt a prefektussal, a megyei tanfelügyelővel, a polgármesterrel és a szülői bizottság képviselőjével. Javasolta, ha hibás volt az alapítás, javítsák ki, mert az egyházjogban van lehetőség a gyökeres orvoslásra.

Mindenfélét ígértek neki, de egy interjúban a polgármester elmondta, hogy ott magyar iskola nem lesz. Marosvásárhelyen ugyanis van már egy magyar iskola a reformátusoknak. Ekkor Orbán Viktor miniszterelnök közbelépett és azt mondta, hogy ha a románok elnyomják a katolikus magyar iskolákat, akkor Magyarország nem szavazza meg egy uniós bizottságban a tagságot Románia részére. Erre gyorsan visszaállították az iskolát, Magyarország a vétót visszavonta, Romániát bevették az adott bizottságba, de a marosvásárhelyi érintett iskola igazgatóját csak félévre nevezték ki. Várjuk a jövőt. Reméljük, hogy nem zárják be újra az intézményt – hangsúlyozta a gyulafehérvári érsek.

Utolsó ad limina látogatása életkora miatt

Jakubinyi György 1970-1974 között Rómában tanult. Újra és újra olyan élmény visszatérni számára Rómába, mint ha először lenne itt. Ferenc pápával először találkozott személyesen. Az elmúlt öt évben kétszer járt az Örök Városban: a két pápa szentté avatásán és az örmény népirtás centenáriuma alkalmából. Akkor koncelebrált a Szentatyával, mint örmény kormányzó. Ezért nagyon örült most, hogy találkozhatott a pápával és beszélhetett vele. Életkora és betegsége miatt is ez volt az utolsó ad limina látogatása. Egyben búcsúzás is ez az ittlét Rómától. A pápa nagyon kedves volt és nagyon megérintett a közvetlensége – zárta interjúját Jakubinyi György gyulafehérvári érsek.

Elhangzott a Vatikáni Rádió magyar műsorában 2019.11.12-én 20:10-kor, Forrás: vaticannews.va

Böjte Csaba OFM –

Mi lesz, ha nem vállalunk gyermeket?

Elhagyott temetők, kidőlt keresztek, nemcsak Körösbányán, hanem széltében-hosszában mindenfelé Dél-Erdélyben. Előttünk élt generációk megszakadt lánc!

November 1-én, árva gyerekekkel elárvult temetőikben imádkoztunk!

Gazdag, termékeny föld, Erdélyben béke is van, és mégis az emberek mennek, hogy önként másoknak rabszolgái legyenek ahelyett, hogy saját földjükön, becsületes munkával, saját maguk uraiként megkeressék a mindennapi betevő falatot! Gyermekeinket nem tanítottuk meg gazdálkodni, dolgozni, megélni az édes szülőföldön! Iskoláinkban cselédek, napszámosokat nevelünk!

Legfontosabb kihívás mely előttünk áll, a felnövekvő generációval megszerettetni drága szülőföldünket, és megtanítani őket becsületes munkából megélni azon a földön amelyből vétettek, s melyben őseink is nyugszanak! Nem nehéz ma Erdélyben céget alapítani, vállalkozást kezdeni, szinte bármilyen munkából meg lehet élni, mert sajnos a becsületes kétkezi vagy szellemi munka terén, konkurencia jóformán nem található!

Rengeteg pozitív példa van, sok olyan férfi és nő van ma Erdély földjén, aki a maga kis vállalkozásából szépen megél, eltartsa a családját! Állítsuk őket a fiataljaink elé példaképül, a kitaposott úton könnyebb haladni! A felnövekvő generációkat biztassuk, támogassuk és főleg segítsük meg az első „millióval”, hisz a lendületbe jövő, bátor ember megállíthatatlan!

Igazából ősi fák alatt, valahogy minden egészen más és azon gondolkozok, hogy milyen lenne ha egész Kárpát-medencét, ilyen tündérvérté tudnánk tenni, ha azokat a területeket amik ipari, vagy mezőgazdasági célokat nem szolgálnak be tudnánk fásítani, és hagynánk, hogy szépen növekedjenek unokáink, dédunokáink örömeire.

Nem hiszem, hogy ezt a föld nevű projektet, amit a Jóisten, már tudósok szerint 4,5 milliárd éve hajt, vezet, épít, és dolgozik rajta, azt most itt a 21. század elején, mint egy lufit hagyná kipukkadni. Van remény csak neki kellene állnunk tudatosan, összefogva, egymásba bízva, hogy tündérvérté tegyük, a mi drága szülőföldünket.

Hiszek Erdély jövőjében, hiszem, hogy a mi sírjaink nem lesznek árvák!

A megmaradásunkért imádkozva, dolgozva, **Csaba t.**

Forrás: magnificat.ro

Sebestyén Péter – Hulló holló

Ezerkilencszázkilencvenhárom kora tavaszán Bohumil Hrabal cseh író tűnődve nézett ki kerskói háza ablakán, figyelte, ahogy a hollók átlósan húznak el, nem is repülnek, csak kószálnak az égen. Tán felhajtott már néhány sört is, szokása szerint. Írógépe billentyűjét kopogtatva megrohan-ták az emlékek. Levelet kezdett írni Cassius nevű macská-jához. Felesége akkor már halott volt.

Ebben az irodalmi remekműben döbbenetes érzékletességgel elmélkedik a hollókról és a halálról. Képek elevenednek meg gyermekkoráról, amikor ősszel figyelte a sziléziai mezőket, ahogyan a friss tarlón a hollók le-lebuknak a szántóföldre, hisz a maradék számukra ingyencség.

Látja maga előtt, ahogyan a traktor ekéje megforgatja az anyaföldet, s a „megforgatott humusz”, a barázdák úgy csilognak, akár a holló szárnya. „Egyik hullám a másik után: a traktor az éj tengerét hagyja maga után, a feketeség árját és apályát...” A termékenyítő eke életet hagy maga után – írja, az élet és halál fölfordított kártyalapját. A föld a szántással készülődik a mag befogadására, a halhatatlan élet születésére. Mert miközben elhal, új életet fakaszt.

Az író figyelni a hollókat és megelevenedik előtte egy másik gyermekkori emlék, amikor a mínusz harminc fokok hidegben megrúgott egy szilfát, s az ágain szénbrikettként csüngő hollók lepotyogtak. Megfagytak. Majd egy másik kép következik, amikor a hollók nagy rajban gyülekeznek a prágai temető fölött, tanácskozni, ahol a hagyomány szerint a háború idején a zsidó rabbikat állva temették el... És beugrik Edgar Alan Poe verse, amelyben a hollók azt károgják: „soha, soha már!”

Irodalmár szakemberek szerint ez az elbeszélés (**Bohumil Hrabal: És szólt a holló: „Soha már!”** In. **Vigília, folyóirat** 2007/10, október) a cseh író egyik legjobb, legértékesebb alkotása. A Szigorúan ellenőrzött vonatok, a Sörgyári capriccio, vagy a Táncórák idősebbeknek és haladóknak, az Őfelsége pincére voltam, a Gyöngéd barbárok írója nyugodt lélekkel kaphatott volna Nobel-díjat. De nem adatott meg neki. Még honfitársai körében is ellentmondásos emberként tartották számon, annak okán, hogy sok sört ivott, 82 évesen állítólag öngyilkos lett. (1997 februárjában, a kórház 5. emeleti kórterméből – talán galambetetés közben, talán szándékosan – kizuhant.) Az örökkévalóságba szállt. Hogy megetesse hollóit. Mintha tudatosan a halál mellett döntött volna. Mert, akit a hollók a szájukba vesznek, annak annyi. (**Halni Tudók Klubja, In. Cserna-Szabó András: Mérgezett hajtúk**, Bp. Helikon, 2019, 124. Old.)

A holló a közvélekedés szerint a halál madara. Potyalesó, dögevő, kukázó. Ugyanakkor hűséges és bölcs. Részegesen lépdél, szemei legalább 100 évvel öregebbnek mutatják. Amúgy 30-40 évig is élél. Mátyás királynak visszaszerezte a gyűrűjét, Illés prófétának is enni adott. Noé is először hollót küldött a vízözön után „*próbarepülésre*”. Az Úr Jézus meg a mezők virágai mellett a hollókat is dicséri gondtalanságukért, amellyel járják az eget, nem aggodalmaskodnak, és megtalálják maguknak mindazt, ami máshonnan le hull, megmarad.

Túl az író tragikus halálán, és annak eldöntésén, hogy ez öngyilkosság volt-e, sokatmondóak azok a képek, metaforák, amelyeket írásművészetében a halálról használ. Keresztény reménységgel hihetünk abban, hogy a Megváltó számára is elkészítette a mennyei helyet. Hiszen megannyi talentumát kamatoztatta mindnyájunk javára, örömére. A Soha már – elbeszélés végén is felsejlik az örökkévalóságba vetett hite, amelyet egy másik képpel szemléltet. Moody Élet a halál után c. könyvére reflektálva egy festmény képe villan fel előtte, ahol egyesek a zölden örvénylő alagút küszöbén állnak, egészen az éles fény szélén. Majd valamennyiüket magába szippantja a zöld alagút fénye...

Az ellentmondásos holló-kép átváltozik az örök világosság képére.

November elsején érdemes számba vennünk: miért élünk? Komolyan vesszük-e a halált, vagy bagatellizáljuk, netán fásultan lehúznánk vele a rollót? Hiszünk-e a Megváltóban, aki elhozta nekünk az örök boldogságot? Aki átvezet minket a halál küszöbén, feltámaszt, és örök élettel ajándékoz meg. Készülünk-e a halálra? De nem öngyilkos módon, hanem úgy élni, hogy a halál ne legyen méltatlan befejezése elrontott életünknek.

Jó hogy van kockázat, veszteség, halál, és ez része az életnek, de a Feltámadt Krisztus továbbmutat. Bevilágítja az alagutat. S ha számolunk a halállal, életünk minden perce fontossá válik. Ha lassan megtanulunk elengedni, elveszíteni fontosnak vélt dolgokat, akkor létrehozhatjuk életünk

műalkotását, felépíthetjük örök lakásunkat, amelyet a halál után birtokba vehetünk.

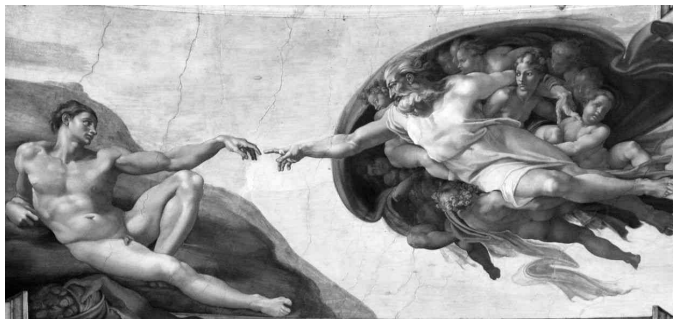
Sütő Zsolt felvidéki bio-borász vallja: (**Nem beletörödni, hanem törödni kell**, – beszélgetés Sütő Zsolt felvidéki borásszal In. **SZÍV**, Jezsuita Magazin, 2019. október) „*ahogy a természetes borokban, úgy az életben is nem a célok fontosak, hanem a miértek. A kiindulópont.*” Mint mondja: „*a Szentlélek adja az előrevivő, megtermékenyítő, életet szolgáló ötleteinket, gondolatainkat. Mi csak egyet tehetünk hozzá: a törődést.*”

Forrás: peterpater.com

Tóth Tihamér – Mennyit ér a lelkem?

Aki az Istentől el akar szakadni, legjobb, ha egy új világot teremt magának. De én nem elszakadni akarok, hanem inkább belenőni, beleérni az Isten gondolataiba s hozzá minél inkább hasonlóvá válni.

Gyönyörűbb nemesi diplomát el sem képzelhetünk annál, mint amivel a Szentírás első sorai az életre útnak bocsátják az első emberpárt: «*Isten az embert saját képére teremté.*» (**Gen. 1,27.**) A nagy természetben Istennek csak a nyomaint találjuk, de az ember egyenesen képmása Istennek! Képmása szellemi s halhatatlan lelkével, értelmével, szabad-akarásával, de különösen képmása akkor, ha az isteni kegyelem előmlik lelkén. Istentől jön a lelkem s azért nem nyugszik, míg földi akadályokon túl, élvezetek csábításain túl, bűnös hajlamaim kísértésein túl s töméntelen elbukáson túl is rá nem talál örök Forrására; amint nem nyugszik a csörgedező patak, míg magát az útját álló sziklatömbökön, szakadékokon s gátakon átfúrva, sokszor porrá is zúzva, bele nem ömölhet ősforrásába: a tengerbe.

Michelangelo: Ádám teremtése

XI. Benedek pápától egy fejedelem olyasvalamit kért egy ízben, amit a pápának nem állott jogában megengedni. A pápa így válaszolt a fejedelemnek: «Ha két lelkem volna, megengedném. De minthogy csak egy van, nem tehetem».

Ha két lelkem volna, az egyiket még csak kitehetném az elkárhozás veszélyének, de csak egy lelkem van!

Csak egy lelkem van, de ez aztán annál értékesebb kincsem! Bármily hitványnak látszó csöpp teremtményt veszek szemügyre, mindegyik beszél Isten nagyszerű tulajdonságairól: hatalmáról, bölcsességéről, szeretetéről; de ha az embert nézem, akkor azt látom, hogy Isten az emberben fonságesebb dolgot alkotott, mint a csillagos nagy ég minden pompája együttvéve. Minél jobban megismeri a fiziológia az emberi szervezet csodásán működő részeit, minél világosabban mutatja be a pszichológia az ember szellemi életének óriási birodalmát, annál lenyűgözőbb csodálat kél ajkunkon az ember Teremtője iránt. És még mindeme nagyszerű dolgon túl is mily fonságos magasságban áll előttünk az ember lelke, ha megfontoljuk, hogy a bűnnélküli lélek

ben maga az Isten lakik, s a bűnnélküli lélek a Szentlélek temploma!

Bárcsak egyszer is beleélnéd magadat ebbe a megrendítően fönséges gondolatba, hogy a bűnnélküli lélek a Szentlélek temploma! Hogyan? Az én lelkemben a Szentlélek lakozik! Mit jelent ez? Jelenti, hogy ajándékaival bölcsésé tesz, hogy életemmel Istent s lelkemet szolgáljam; okossá tesz, hogy hitemet jobban felfoghassam; lelki ügyeimben tanáccsal lát el; kötelességteljesítésemben megerősít; tudományt ad, hogy Isten akaratát lássam; jámborságot, hogy teljesítsem azt s istenfélelmet, hogy Istennek hűséggel szolgáljak. Ezt a fönséges igazságot fejezi ki az az egyszerűnek látszó megállapítás, hogy a lelkem a Szentlélek temploma.

Az Isten képét minél szebbé kidolgozni lelkemben, eszemet, akaratomat, hajlamaimat, vágyaimat az ő akaratához szabni, «*részeseivé lenni az isteni természetnek*» (2Pt 1,4), – ez életem célja. Fönséges cél! Viszont bármily nagyot alkotott volna is valaki a világ szemében, ha lelkében elhanyagolta az Isten képét, minden munkája csak szalma és polyva, melyet szétszór az ítélet szele.

De talán mégis túlzás ezt állítani? Nem; nem túlzás!

Nézd csak, fiam: Volt idő, mikor még nem éltek emberek, – Isten akkor is volt, élt. Volt idő, mikor nem röpködött madár a levegőben, nem úszkált hal a vízben, – Isten volt, élt. Volt idő, mikor nem csacsogott még patak, nem zöldéit mező, nem kelt fel a Nap, nem fénylettek csillagok, nem volt egy vízcsepp, nem volt egy szem por, – Isten volt és élt. Ezer év ő előtte, mint egy nap. Benne nincs változásnak árnyéka sem. Minden elvásik, mint a ruha, az Ő évei meg nem fogyatkoznak.

És nézd, fiam: a te lelked valamiképpen hasonlít ehhez a fönséges Istenhez, valamiképpen az Ő képmása! Az emberi léleknek ugyan van kezdete, de nem lesz vége. Teremtése előtt nem volt ugyan, de azután vége nem lesz. Minden meghal, elvész – a lélek nem! Elmúlik ezer és százezer év – lelked él! Milliók letűnnek – lelked él! De hogyan él? Örök boldogságban Isten mellett, vagy – örök boldogtalanságban, ellökette, eltaszítva Istentől...

Forrás: Tóth Tihamér – Krisztus és az ifjú

Tizenkét életszabály Marburgi Konrádtól, Árpád-házi Szent Erzsébet gyóntatójától

1. Önkéntes szegénységben viseld el türelmesen a megvetést.
2. Melengesd sziveden az alázatot.
3. Hagyj fel az emberi vígasszal, és a test örömeivel.
4. Légy irgalmas felebarátodhoz.
5. Szívedből és gondolataidból soha ne hiányozzék Isten.
6. Köszönd meg Istennek, hogy halála által megszabadított a pokloktól, és az örök megsemmisüléstől.
7. Mivel Isten Fia sokat szenvedett érted, hordjad te is türelemmel keresztedet.
8. Szenteld magad testestől-lelkestől Istennek.
9. Emlékezzél gyakorta arra, hogy Isten kezének műve vagy, ezért törekedj arra, hogy majd egyesülhessél Vele.
10. Amit te kívánsz az emberektől, hogy megtegyék érted, azt tedd meg te is öérettük.
11. Gondolj mindig arra, hogy rövid az emberélet, és a fiatalok éppúgy meghalnak, mint az öregek, ezért törekedjél szüntelenül az örök életre.
12. Bánd mindig bűneidet, és könyörögj Istenhez, hogy azokat bocsássa meg neked.

Forrás: szenterzsebetut.hu

Árpád-házi Szent Erzsébet himnusz

Vigadj, boldog Pannónia,
mert Krisztus téged így szeret,
zengjen a himnusz dallama,
mondjál szívedből éneket!

Hiszen belőled származott Erzsébet,
ékes asszonyunk,
ki minden földit elhagyott,
mert hívta Krisztus, jó Urunk.

Királyi házba küldetett,
de isten kedves lánya lett.
Ezrek közül őt lelte meg,
s vezette így az égi kegy.

Ámul, vigad Türingia,
természet rendje változik,
csodákat láthat sok fia,
gyakran, ha ő imádkozik.

Halott nyer újra életet,
betegbe épség visszaszáll,
a béna bátran lépeget,
s vakot világít fénysugár.

Méltó dicséret áldja őt,
dicsérje szó, és zengje dal.
Ő pártfogónk az Úr előtt
buzgó imádságaival.

Dicsérjük, áldjuk az Atyát,
s a Szentlélekkel egy Fiát,
hogy bűneink bocsánatát megnyerjük,
s majd az ég honát. Ámen

Kempis Tamás – Krisztus követése – gondolatok

Minél közelebb jut valaki ahhoz, hogy önmagával azonos legyen, és szívében minél egyszerűbb lesz, annál messzebb s annál följebb jut a megértésben fáradság nélkül, mert onnan fölülről kapja meg az értelem világosságát.

A tiszta, egyszerű és állhatatos lélek a sokféle tevékenykedésben sem szóródik szét, mert mindent Isten dicsőségére tesz: és azon van, hogy önmaga-keresése soha se nyugtalanítsa.

Ki gáncsol, ki gyötör jobban, mint szíved meg nem tört hajlama? A derék és istenfélő ember előbb odabent elrendezi minden dolgát, amit kint meg kell tennie.

Nem a dolgai húzzák-vonják vétkes hajlamának szeszélye szerint, hanem maga szabja azokat az igaz okosság mértékéhez. Kinek kell keményebb harcot vívnia, mint aki önmagát igyekszik legyőzni?

Úgy volna rendjén, hogy ez legyen a mi foglalatosságunk: önmagunk legyőzése, az, hogy naponta jobban erőt vegyünk önmagunkon, és így valamit gyarapodjunk a jóban.

Gyökössy Endre – Téged is megvigasztal az Úr!

Egy kiváló orvos-pszichiáter, lélekbúvár írásában olvastam: egyszer kiment a temetőbe, hogy kedvesei sírjára néhány fenyőgallyat tegyen. A sírok között észrevett egy frissen hantolt sírt, amelyen még nem hervadt virágos koszorúk voltak. Fiatal férfi állt előtte, két kicsi gyermeket ölelve magához, és mind a hárman keservesen sírtak. Nyilvánvaló volt, hogy a férfi a feleségét, a gyermekek édesanyjukat síratják. Olyan megrendítő volt ez a kép, hogy egy pillanatra ő is megrendülve állt meg, de nemcsak ő, hanem mások is.

Átsuhant rajta a gondolat, hogy oda kellene menni, és valamit mondani. De mit? Menjen oda, és mondja a közhelyet, hogy „Fogadja őszinte részvéteimet”? Vagy ezt mondja: „Édes fiatal barátom, maga még olyan fiatal, fel a fejjel!” Esetleg hivatkozzon a mindent megoldó időre? Ő mint pszichiáter tudta, hogy vannak betegek, akiknek a lelki sebei minél idősebbek, annál jobban égnek. Jól tudta, vannak sebek, amelyek, ahogy telik az idő, egyre jobban fájnak. Emlékezetében Igék után kutatott, hogy mit is mondhatna Istenről, Jézusról. Aztán arra is gondolt, hogy jaj, azt se, talán prédikációnak venné. Vagy talán nem is hisz Istenben. – Aztán zavartan és rossz lelkiismerettel – ahogy írja – továbbment, mint ahogy a többiek is, akik szintén megtorpannak, tovább mentek, otthagyván a zokogó férfit a két kisgyermekkel. – Azzal fejezi be, ezt a kis cikket (nagyon becsületesen summázva saját szomorú élményét): Rádöbbsentem, hogy receptet írni tudok, tanácsot, ha kérnek, megpróbálok adni, de vigasztalni, azt nem tudok.

És azt hiszem, nem ő az egyetlen, csak ő az, aki ezt megfogalmazta. Alig hiszem, hogy volna valaki, aki már ne torpant volna meg vigasztalásra szoruló ember közelében, hogy valamit mondani kellene. Valami vigasztalót, Aztán kutattunk riadtan, hogy mit is, majd csendben továbbmentünk, mert ha mi nem is tudunk receptet írni, egy-egy tanácsot talán még tudunk adni, ha nem is mindig jót – de vigasztalni mi sem tudunk.

Ebben a fejezetben megpróbálok tehát a vigasztalás nagy misztériumáról írni valamit. Pál apostol sorait hívom segítségül:

„Áldott legyen az Isten, Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene! Ő megvigasztal minket minden szomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk azokat, akik szomorúak, azt a vigasztalást nyújtva nekik, amelyet ő nyújt nekünk. Amilyen bőven kijut nekünk Krisztus szenvedéseiből, olyan bőven lesz részünk Krisztus révén a vigasztalásban is.” (2Kor 1,3-5)

Milyen érdekes, hogy az a Pál egyszerű rabbi, nem orvos, nem pszichiáter, nem tanult lelkigondozó, és mégis tud vigasztalni. Nem tanácsot ad: vigasztal. Áldja az Istent, aki őt megvigasztalta azért, hogy ő is tudjon vigasztalni! Itt áll az a sor, amit egyszer aláhúztam a Bibliában, s ez a titok: „bőven lesz részünk Krisztus révén a vigasztalásban is.” Igen van bőséges vigasztalás Krisztus által.

Nyilván felmerül a kérdés: Hogyan? Nem tudok mást mondani, mint nagyon egyszerűen azt, hogy biztos vagyok benne, Pál apostol nagyon gyakran gondolt Jézus Krisztusra. Ebben az esetben is, amikor ezt a levelet írja a korinthusiaknak. Filippiből írja, nagyon betegen, és hadd tegyem hozzá, igen rossz lelkiállapotban is, mert a leveléből kitűnik, igencsak féltő, hogy elveri a jég a vetést, azaz a korinthusi gyülekezet nagy bajban van. Tehát se testileg, se lelkileg nem lehetett Pál apostol valami nagyon jó erőben, mégis azt írja, bőséges a mi vigasztalásunk a Krisztus által. Nem tudom ezt másképp elképzelni, minthogy igen-igen gyakran együtt volt Jézus Krisztussal, gondolt rá. Meg vagyok róla győződve, hogy Pál apostol nagyon sokszor meditatált, azaz gondolt Jézusra, kapcsolódott a lelke Jézus Krisztus Lelkébe, a Szentlélekbe. És a vigasztalás Istene, míg ő Jézus Krisztusra gondolt, megvigasztalta.

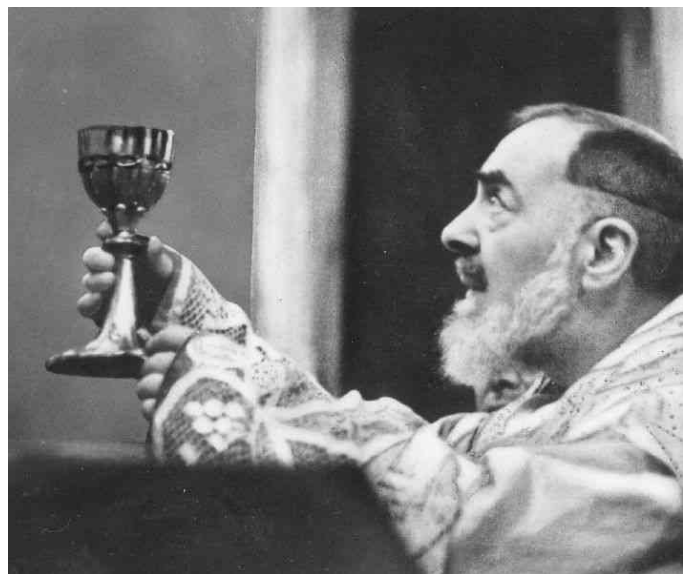
Igen, Pál a „saját bőren” tapasztalta meg, hogy csak az az ember tud vigasztalni, aki előbb megvigasztaltatott. És a megvigasztaltságát az rögzíti, konzerválja, az tartja meg derűjét, békességét, hogy továbbadja a vigasztalást.

Aki megtartja magának, az egy fél napon belül visszaesik az állapotába. Önző módon nem lehet vigasztaláshoz jutni. Itt a különbség a keleti és a keresztény meditáció között: a keleti azért meditatál, azért mélyed el, hogy ő legyen egészséges testileg-lelkileg: a keresztény ember azért meditatál, azért kapcsolódik Jézus Krisztusba, hogy megvigasztalódjék, és így megvigasztalhasson másokat. Hogy erőt kapjon az erőadáshoz, bekapcsolódik az erőforrásba. Hogy maga is erő legyen! Jézus mondja: „De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg soha többé, mert a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.” (Jn 4,14)

Valaki erre azt mondhatja: „Jó, most már valamit értek, de hogyan tovább? Még mindig nem tudom, mit kell mondanom, ha én akarok vigasztalni!” – Bizony, pont itt rejtőzik a titok nyitja: talán itt tévedünk a legnagyobbat, hogy azt hisszük, a vigasztalás valami nagyon kegyes szóáradat.

Egy tévéinterjúban idős színészünk elmondta, hogy nemrégén halálos betegségből épült fel. A veséjét operálták, és eljutott a halál küszöbére.

– Amikor már-már haldokoltam – mondta –, a szobatársam, egy lélekbuvár (aki azonban több lehetett annál) leült az ágyam szélére, megfogta a kezemet, és engem nézett. Nem szólt egy szót sem, csak ott volt velem, megosztotta a magányomat és halálfélelmemet. És túléltem a halálfélelmemet. – Az egész ország előtt vallotta, hogy enélkül meghalt volna.

Tudjátok, mi az érdekes? Hogy annak a görög szónak, amit Pál a vigasztalásra használ (paraklein) az első jelentése: melléállás, a második: átérzés, beleérzés, és csak a harmadik jelentése bátorítás. Mi magyarok csak azt tudjuk mondani: vigasztalás. Azt hisszük, hogy rögtön fecsegést, beszélgetést jelent, igeidézéseket, stb. Ám íme az eredeti bibliai szó elsőre egy néma mozdulatra utal, hogy állj mellé, ahogy a pszichiáter odaült a nagybeteg színész ágya szélére. Nem beszélt, csak ült. Odaállni, odaülni, kezét fogni, megfogni olykor szavak nélkül – talán a legjobb módszer.

Másodsor: átérzés, beleérzés. Tükrözi a szem, hogy csináld dolog-e vagy szívből fakad. Tényleg szeret? Meglát-szik a másik szeméből. Higgyétek el, a legnagyobb vigasztalás az, ha valaki megfogja a kezedet, és te érzed, hogy szeret. Kész! – Voltam én már kétszer is olyan állapotban, hogy lemondtak rólam az orvosok. Azoknak voltam hálás, akik egy pillanatra megálltak az ágyam mellett, megszo-

rították a kezemet, megsimogatták a homlokomat, talán a könnyük is kibuggyant egyiknek-másiknak, aztán kisiettek a szobából. Ők valóban megvigasztaltak.

Persze, van bátorítás is. De az csak harmadszor, amikor már érzem valaki felől, hogy szeret, hogy mellém áll, hogy rejtettséget, biztonságérzetet, támaszt jelent, akkor már jólesik a bátorítás. Ekkor már mindegy, hogy mit mond.

Azt mi nem tudjuk, mert az misztérium, miként vigasztal Isten. De van egy ige, ami kissé fellebbenti a fátylat a titokról: „Mert mint a fiút, akit az anyja vigasztal, úgy vigasztallak meg én is titeket.” (Iz 66,13)

Nekem ez azért nagyon kedves Igém, mert mostanában gyakran eszembe jut édesanyám, nagy hiányérzettel. Akármilyen idősök az anyák, mindig korán halnak meg. Abban a pillanatban, amikor meghal az édesanyánk, egyik percről a másikra iszonyatosan megvénülünk. Már nem vagyunk többé „kisfiam” vagy „kislányom”, elszakadt az utolsó köldökzsinór. És még valami: csak egy édesanya tud úgy vigasztalni, ahogy az Isten. Nem én mondom, hanem a próféta. Felejthetetlen, és mindig hiányozni fog, ahogy nesztelenül belépett a szobámba – mindig tudta, mikor kell (én nem tudom, honnan tudta, ezt csak Isten tudja, meg az anyák) –, letett az asztalomra egy meghámozott almát, megsimogatta a fejemet, aztán kiment. Később hozott egy kis limonádét, vagy egy csésze feketét, vagy teát. Valamit mondott, már nem tudom mit, de igazi, pótolhatatlan anyai szeretettel, valóban isteni módon, aztán kiment, és nyomában süttött a nap.

Ez az asszonyszívek külön adománya, hogy tudnak vigasztalni. Lányok, asszonyok, édesanyák vagy nem édesanyák, tudjátok, hogy egyedül ti tudtok úgy vigasztalni, ahogy Isten vigasztal? Ám bármit mondtok, drága asszonyszívek, nőszívek, leányszívek, Isten Szentlelke által vigasztalni tudó nők, igazán vigasztalni csak akkor tudtok, ha az illető mellé előbb odaálltok. Paraklein azt jelenti: melléállni, aztán valahol a szívetek mélyén átérzitek a másik bajját.

Így vigasztal bennünket a Lélek, ezért tudott Pál valamit, amit nem tudott az az orvos a sírnál, mert Pál megvigasztaltatott: őt megvigasztalta az Isten.

Bíró Jolán-Ilona – Isten jelenléte a meglepetésekben

Mennyei Atyánk jobban szeret bennünket, mint mi magunk: szégyenérzetet ad szívünkbe a szégyenkezés előtt. Így rajtunk áll a döntés joga. Szabadakaratumk által választhatjuk a tettink következményeként, vagy éppen ezek elhagyása miatt a megszégyenülést vagy inkább az Ő akaratába és tervébe való megnyugvást a szégyenérzet után. Ha szívünk tiszta, nincs miért szégyenkeznünk, mert ő az egyetlen ki úgyis látja szívünk, lelkünk legmélyét, sőt legtitkosabb gondolatainkat is.

Az, aki az emberek tetszését keresi az nem őszinte még önmagához sem. Az Úr előtt nem kell megjátszunk magunkat. Ő úgy szeret bennünket, ahogy vagyunk. Ő alkotott bennünket. Tudja miért formált ilyenné. Ő az, aki egyedül tudja mire vagyunk jók és mire vagyunk képesek. Ezért fogadjuk el az ő akaratát és rugalmasan alkalmazkodjunk a váratlan fordulatok esetén is.

Hagyjuk, hogy az Ő akaratára felülírja a mienket. Minden váratlan, megmagyarázatlan eseményt, mely meglepetést szül fogadjuk ráhagyatkozással, jószándékkal, imával és Istenbe vetett mély bizalommal. Ha adta, tudja Ő azt miért

adta és mire is használja. A türelem, a fohászok megtermik a maguk gyümölcsét, mert, ha kitartóan és okosan munkálkodunk a szeretet megélésében, akkor hitünk megtart a helyes úton.

A jót is és a rosszat is úgy fogadjuk el, hogy a reményt el ne halványítsuk és a célt el ne veszítsük szemünk elől. Istenbe vetett teljes bizalommal, hívó lélekkel, de ne emberi hiszékenységgel és elfogultsággal tekintünk a történésekre. Így alázattal, érdemtelenységünk tudatában Isten és ember felé tudjuk fordítani a megkapott, de meg nem érdemelt szeretetet; vagy az átélt mély fájdalomtól engedelmes, alázatos és hálás lelkületet tudunk kiművelni. Nincs olyan, hogy ez vagy az nekem kijár, csak akkor, ha azt Isten is úgy akarja. Isten a meglepetések Istene. Olyannyira jelen van életünkben, hogy még akkor is megmutatkozik, amikor nem is számítottunk rá.

Megtervezhetünk minden apró részletet, de Ő jöhet egy kedves szóban; egy váratlan, meg nem érdemelt ajándékozásban; egy nem várt találkozásban; vagy akár egy fájdalmas történetben. Isten közli önmagát. Ha a csendben, lelkünk csendjében; vagy akár éppen ennek zaklatottságában, feldúltságában ráismerünk, akkor a nem várt esemény is kitisztul, megértjük a közlést, de csak akkor értelmezzük azt helyesen, ha szívünk nem vádol ezzel kapcsolatban rendezetlenségekkel.

Ez lehetséges, ha nemcsak színleg, hanem lényegileg törekszünk a vele való egységre, mert Ádám és Éva is csak akkor szégyenkeztek Isten előtt, amikor bűn terhelte őket. Isten az, aki fenntartja a mindenséget, megtart bennünket a hit útján, fenntartja, élteti, mélyíti emberi kapcsolatainkat is. Ez részünkről egyenességet, hálás, imádságos lelkületet kíván, mert nélküle, az ő kegyelmi hatásai nélkül tetteink üresek, értéktelenek. Nélküle semmit sem tehetünk. Életünk az Ő színe előtt zajlik, ezért számíthatunk az Ő tapasztalható, de váratlan látogatásaira a meglepetésekben is. Szabadságunkkal ne éljünk vissza, hanem használjuk azt a magunk és mások épülésére, főleg a mellettünk levők lelki gazdagítására.

Ezért az Isten előtti szabad életben, mint ahogy azt Jakab Antal püspök megfogalmazta egykor: *csak a fegyelemnek, imád*

ságnak és fegyelmezettségnek van helye. Soha sem a vonakodás, a lázadozás, a hadakozás, a vita visz a jó beteljesedéséhez, hanem a hit, mert a hívő lélek ráhagyatkozik az élet váratlan eseményeiben is Mennyei Atyjára, az irányítást rábízva, a megoldást pedig éppen Ő kínálja a lehető legjobb eredményességgel.

Móra Ferenc – A pillangók királya

Mikor én iskolás gyerek voltam, de sok szép lepkét fogtam!

Egyszer valami erdőkerülő vetődött a házunkhoz. Eldicskedtem neki egy gyönyörű pillangóval.

– Nem sokat ér ez, öcsém, míg meg nem szerzed hozzá a pillangókirályt is.

Majd kőbálvánnyá meredtem, úgy elszomorodtam.

– Milyen az a pillangókirály? Sose hallottam én ilyenről, könyvekben sincs lerajzolva.

– Hja, öcsém, nem is ösmerik ám azt a könyvesináló urak. Én magam is csak egyszer láttam életemben, pedig én az erdőben öregedtem meg. Kék selyemszárnya van a pillangónak, piros bársonycspikkével. Nagy pörge bajusza, karbunkulus korona a fején. Arról ösmerik meg leghamarabb, mert az úgy ragyog, mint a szívárvány.

Ettől a perctől fogva nem volt nekem nyugodalmas se éjjel, se nappal. Éjjel mindig a pillangókirályról álmodtam, nappal mindig azt kerestem. Összebolyongtuk a húgocskámmal az egész környéket. Megbújtunk minden bokrot, megkutattunk minden faodút. Hasztalan, hiába. Nem is láttam a pillangók királyát.

Egyszer a húgom megbetegedett. Jöttek-mentek az orvosok, apám-anyám egyre sírt. Én meg akkor is csak arra gondoltam, hogy most már egymagamnak kell a pillangók királyát keresni.

Utoljára már azt gondoltam, hogy elámított az erdőkerülő. Nincs olyan pillangókirály a világon. Ha volna, annyi sok hét óta már meg kellett volna találnom. Nagy-nagy fájdalom fogta el a szívemet, sírva borultam le egy vén tölgyfa mohos tövébe, s utoljára elnyomott az álom.

Nem tudom, meddig aludtam, de mikor kinyitottam a szememet, azt hittem, még csak most kezdek álmodni. Egy hajításra tőlem, vadliliom kelyhében ott ült a pillangókirály. Piros bársonycspikkével szegett kék selyemszárnya kiterjesztve, nagy, pörge bajusza tele virágmézzel. Karbunkulus koronája égett, mint a tűz, ragyogott, mint a szívárvány. Valami tíz pille, mindenféle fajtájú, rajzott körülötte.

Nagyot dobbant a szívem. Szerettem volna elkiáltani magamat, de még a lélegzetemet is elfojtottam, s lábujjhegyen surrantam a liliumbokr mögé. Reszketve kinyújtottam a kezemet. Hogy visszahúztam, már benne volt a pillangókirály. Alig fért benne, nagy vergődéssel igyekezett kiszabadulni. Társai szomorú bűgással repültek szét. Repülvést mentem haza. Repített az öröm, aminél nagyobbat azóta sem éreztem. A tornácra apám, anyám zokogott egymásra borulva. Úgy megijedtem, hogy nem mertem eléjük kerülni. Lassan sompolyogtam be a konyhára. A dada a küszöbön sírdogált.

– Rossz fiú, ilyenkor kell hazajönni?! Margitka haldoklik.

Hallottam is, nem is, amit mond, rohantam be a szobába nagy ujjgvan: – Megvan, megvan!

A húgom hörögve hánykolódott kis fehér ágyán. Arca olyan volt, mint a láng, pedig a nyitott ablakon tódult befelé a hűvös esti levegő. Felém fordította bágyadt szemét.

– Mi van meg? – kérdezte. – A pillangókirály. – mondtam.

Hirtelen föl villant a tekintete.

– Mutasd meg, bácsikám! Add nekem, bácsikám!

A világ egyet fordult velem. Istenkém, ha odaadom neki a pillangót, forró kezével mind leveri a tündöklő porát. Behasítja a szárnyát. Tán még a koronáját is letöri. De mikor olyan szívrehatóan könyörög.

– Hát nem szereted Margitkát? Nem adod ide?

Nagyot sóhajtottam, és lesóványodott kis kezébe tettem a lepkét.

– Nagyon vigyázz rá, az Isten áldjon meg. Most már add vissza, ha megnézted.

Nézte, nézte a gyönyörű teremtést, szelíden megsimogatta, aztán a tenyerébe fektette, és földobta a levegőbe.

– Eredj haza, szegény pillangókirály, a magad országába. Mért bánatának téged, mikor te se bánatsz senkit.

Azzal befordult a fal felé. Én elsikoltottam magam, de már hiába. A pillangókirály nekivágott egyenesen az ablaknak, és úgy kilibbent rajta, hogy azt se láttam, merre száll.

Azt hittem, meghasad a szívem. Behúzódtam a sarokba haragos-dacosan, s ki nem mozdultam volna onnan a világért. Margitkát elővette a láz, sírt, kiabált, félrebeszél, kis testét egyre jobban gyújtogatta a forróság. Apa, anya, orvos bácsi egyre rakosgatta rá a jeges borogatót, de nem használt semmi. Édesanyánk elájult, átvitték a másik szobába, átment vele apa is, az orvos is. Magam maradtam a beteggel.

Egyszerre valami zúgást hallok az ablak felől. Odatekintek, hát látom ám, hogy visszajött a pillangókirály. De nem egyedül, hanem egész országa népével. Nagy pávaszemek, rókapillék, gyászpillék, tarka szárnyú szenderek százával jöttek, tódultak be az ablakon. Legelől a koronás pillangókirály. Odaszálltak Margitka fölé, s harmatos szárnyakkal elkezdtek legyezni, hűsíteni. A pillangókirály a szeme fölé repült, s addig legyezgette, cirógatta, míg szép csendesen le nem csukódott. Akkor aztán zümmögtek, búgtak szelíden, lágyan, s egyenként kirepültek az ablakon. Utoljára maradt a pillangókirály.

Mire apa bejött, Margitka nyugodtan, csendesen aludt. Még mosolygott is álmában, valami nagyon szepet álmodhatott. Reggelre nem volt semmi baja se. Pár nap múlva már virágot is szedett anyukának.

Én sohase mondtam el senkinek, mit láttam azon az éjszakán, de azóta többet sohase fogtam pillangót. Még ma is, ha törött szárnyú lepkét látok az út porában, mindig fölemelem, és fölteszem valami faágra. Hátha meggyógyul, mint ahogy az én húgom meggyógyult.

Bíró Ernő – Ramóna csöppség

Határozottan közeledett a nap, a megmérettetés napja. Negyedikes lányunk készült felvételizni az ötödik osztályba. Régen nem volt így. Hivatalból kerültek a gyerekek a felsőbb osztályba és tanultak mondjuk oroszul, franciául. De ma már, ha valaki angol vagy német nyelvre intenzíven akar készülni, hát azt idejében el kell kezdje, feltétlenül legalább ötödikben, nem baj ha addigra még magyarul sem olvas folyékonyan, vagy talán a szorzótáblába is beült egy-egy hiba néha, a fontos hogy az angol meg a német intenzív legyen. Elvégre az exportra hízlalt marhát is már borjú korától tápozzák, a jövődobeli angol baby-sittereket és a német öregotthoni takarítókat is idejében el kell kezdeni nyelvekre oktatni, intenzíven, legalább ötödiktől.

Csakhogy nekünk nem ment az angol, sem a német. Hiába na, kockafejű az egész család. Ezért összeültünk tanakodni a kedves feleségemmel, s hát arra jutottunk, hogy amit kell, azt kell, amit muszáj, azt muszáj: tehát a leánykának angol órát kell venni. Megvettük az újságot – a Piácát – és szemezgetni kezdtük benne az *Idégen nyelv oktatása* alcím alatt az apróhirdetéseket. Találtunk is vagy hármat, négyet, amelyekben a feladó komolysága kiderült már a hirdetésből, no meg azért az ár sem volt borsos vagy paprikás.

A feleségem kezdte őket felhívogatni, s hát a második egy komoly tanárnő volt, több éves tapasztalattal. A férje miatt költözött Kolozsvára.

Így itt még nem lelt állandó állásra és kisgyermek is volt otthon. Hajlandó volt hozzánk járni órát tartani, mert ők egy garzonban laktak. Megszületett a vásár. Hetente háromszor kellett foglalkozzon alkalmanként két órát a lányunkkal, hat héten át. Ennyi idő volt még a vizsgáig.

Meglett az első alkalom, azután a második és így tovább. Haladt is szépen a lányunk az angol tanulásban, különösen azért, mert a tanár-nő nem tudott cseppet sem magyarul. Így román nyelven folytak az összekötő szövegek, amit a gyermek már elég jól értett. Jó volt ez így, mert nem töltötte ki az időt a felesleges beszélgetés. Lányunk korához képest nagyon komolyan vette a feladatot, s mi ennek csak örvendtünk. Bizalommal tekintgettünk a jövőbe.

Ezalatt a tanárnő is haladt az élettörténetünk megismerésében, hiszen, akkor már négy gyermekünk volt. Éppen vártuk az idejét annak, hogy az ötödiket az Égtől kérhessük. A legkisebbik fiúnk már akkora volt, hogy ha a *kicsiről* volt szó a családban, ő dobantott a lábával a padlón és nyomatékosan kijelentette, hogy:

– Én nem akarok a legkisebb lenni ebben a családban!

Persze mi is haladtunk az ő családtörténetük megismerésében, mert az órák után nem sietett el. Végül a második vagy a harmadik héten az is kiderült, hogy miért nem siet el tőlünk. Otthon náluk a kisgyere-kük, aki már járdogált és gügyögött is tizenegy hónaposan, valóságos családi terrort vezetett be a fiatal házaspár életébe. Nappal az etetések közötti időt szinte teljesen alvással töltötte, ellenben egész este ját-szást igényelt legalább felváltva a szülőktől, de volt úgy, hogy mind-kettőjüket lekötötte, éjszaka pedig egy kevés alvás után felébredt és egész éjjel sírdogált. Erre a szülők a kényszertől hajtva, felváltva ringatták a gyereket az ölkében. Így ment ez már vagy hat hónapja.

Látszott is a tanárnőn, hogy a végkimerültség környékezi, és saját bevallása szerint, nappal már csak öt-hat kávéval tudott talpon maradni. Aztán a negyedik hét végén a pénteki óra utánra eljött a férje is. Magával hozta a kis csöppseget, Ramónát. Előzőleg megbe-szélték a feleségemmel, hogy a szomszéd megyébe kell menjenek la-kodalomba és szeretnék, arra a két napra, a kislányukat nálunk hagy-ni. Ezt természetesen vettük. Hisz, annak idején, amikor mi fiatal házások voltunk nekünk is jól esett mások segítsége.

Egy-két szó, az edénykék bemutatása, a pelenkák átadása és a fiatal pár már el is ment, mert nagyon siettek. Hosszú út állt még aznap előttük. Nálunk otthon a „*kicsi ágy*” üres volt, hiszen a legkisebb éppen kinőtt belőle.

Körül is fogtuk a kis Ramónát és mindenki a maga csodálkoz-ásával, megjegyzésével, becézgetésével simítani próbálta a kislány családunkba való beilleszkedését. De hát minden csoda csak egy ideig tart, gyermeknél meg csak egy kis ideig. A mieink hamar visszatértek a saját játékaikhoz, megszokott életvitelükhöz. Csak a nagyobbik, a negyedik kislány, vette komolyan, szinte anyaszámba a gyerekekre való vigyázás feladatát, elvégre az ő tanárnőjének a gyerekekéről volt szó.

Megjött az este, a vacsoráztatás és azután a villanyoltás. Nemsoká-ra pedig kezdődött a „*várva-várt*” koncert. A kislány, hogy édesanyja panaszkodását meg ne hazudtolja, rázendített az óbégátásra, csak-hogy a mi családunk „*csalánlevesen nőtt fel*”, tehát meg volt edződ-ve! Egy árva mukkot nem szölköt úgy tíz percig, s hát a prűnyögés abbamaradt, aztán szép csendben odamentünk az ágyhoz.

A gyermek figyelt a félhomályban, de ahogy felsejlett az arcunk, rögtön újra kezdte a sírást. Mi meg otthagytuk, had sírjon, állítólag az embernek jól tesz, ha igazán kisírhatja magát. A második síráskör csak hét percig tartott, azután a feleségem párszor gyöngéden hoz-zászólt. A harmadik kör már csak négy perces volt, a negyedik két-perces, még néhány kedves hozzászólás egy két nyugtató simogatás s a gyermek már aludt is.

Éjjel az etetés után újra próbálkozott, de az a „*koncert már rövi-debbre sikerült*”, sőt a hajnali etetésnél a koncert már sorra se került. Másnap egész napos foglalkoztatás, csak délutánra jutott Ramónának egy kis alvásidő. Este már szinte a családunk megszokott tevékeny-sége folyt, csak egy kicsi zsémbesség és már jött is a mély egészséges gyermekalvás. Harmadnap délutánra jöttek meg a szülők. Ramóna a kicsi ágyban ülve játszott a babákkal, ki-ki a maga dolgával elfoglalva.

A szülők ledöbrentek: ez nem az ő gyerekük. Aztán megköszönték a szívességünket. Hoztak ajándékba a lakodalomból egy tányér tészta-t és egy üveg pálinkát, amit mi készségesen el is fogadtunk és elmentek.

Lejárt a hátralévő két hét, meg volt a vizsga, lányunk bejutott. Igaz, hogy csak pár sorral a „*vonal fölött*”, de ilyenkor az a fontos hogy a „*vonal*” a gyermek alatt legyen. Telefonon újból megköszöntük a tanárnőnek a leányunkkal való foglalkozást, mire ő egy látogatás le-hetőségét kérte tőlünk. A feleségem természetesen igent mondott a te-lefonba. Vártuk a másnapi találkozást.

Hárman jöttek el: apa, anya és a csöpp kis Ramóna.

– Azért jöttünk, hogy elmondjuk, hogy a feleségem kapott egy baby-sitter-i állásajánlatot Angliába és engem is felvennének kertész-nek, – mondta a mérnöki diplomával rendelkező férj.

– És el szeretnének menni? – kérdi a feleségem.

– Jól jönne egy kis rendes jövedelem, hogy kikaszálódjunk az albér-letből!

– De ha önök elmennek mi lesz a gyökereikkel?

– Csak egy évre mennénk és azért jöttünk önökhöz, hogy szeret-nénk a kis Ramónánkat itt hagyni erre a röpke egy évre, az önök csa-ládjában. Az alatt a két nap alatt szinte csodát műveltek vele. Azóta nem zsémbes és jól alszik. Rendszeresen eszik és nappal ébren van. Na-gyon szeretnénk, ha elfogadná ezt az ajánlatot, természetesen fize-tünk is, nem várjuk el ingyen!

Döbrent csend lett a lakásunkban, szóhoz sem jutottunk, csak összenézttünk, hogy ezek tényleg így gondolják? A feleségem kapta meg előbb a közös nevezőt:

– Természetesen elgondolkoztató az ajánlatuk, de a kis Ramónának elsősorban a szüleire volna szüksége!

– Tudjuk, csakhogy az állásajánlat egy évre szól és nem vihetjük a gyereket!

– De önök akkor sem hagyhatják egy állásajánlatért gyermeküket a nagyvilágban!

– Ezért is fordultunk önökhöz, itt már van négy gyermek. Ramóna is szépen felnőne. Az az egy év hamar elröppenne. Nagyon szeret-nénk azért mégis, ha itt maradhatna Ramóna!

– Mi sajnos nem vállalhatjuk, mert a tegnap teszteltem le és megtudtam, hogy várjuk az ötödik babánkat. – mondta a feleségem és mosolygó szemekkel nézett rám, én meg nagy kerek szemeket meresztettem, és szorosán magamhoz öleltem őt.

Vendégeink csalódottan mentek el. Később megtudtuk, hogy a csöpp Ramónát otthagyták a tanárnő édesanyjánál és mégis elmentek baby-sitternek és kertésznek Angliába.

2019.11.28. Orbán László ifjúsági távimaest 22 órától

A boldog ember mértékletessége a bölcsesség. – Szent Ágoston –

A rózsafüzér titkok a **Világosság** rózsafüzér tizedeinek titkai. A szándékok erre az alkalomra megtalálhatók az **imalanc.ro** honlapon.

Az értesítőt készítik: Takó István plébános, egyetemi lelkész,

Bíró Jolán-Ilona, Bíró Ernő és sokan mások.

Szerkesztőség: 400604 Kolozsvár, B-dul 21 Decembrie, Nr. 136,
e-mail: biro_jolan71@yahoo.com, Lapunk ingyenes, de bármilyen adományt a plébániai tevékenységek számára örömmel elfogadunk.

Kolozsvár, Szent Péter és Pál plébánia, cím: 21 December 1989 sugárút, 136., e-mail: kolozsvarszentpeter@plebania.ro

Tel: Plébánia: 0364-405-955, Plébános: 0756-102-138, Kántornő: 0752-035-549; Hittan órák: ifjúság péntek 19:00, szombat 1–4 osztály 10:00, elsőáldozásra készülő 11:00. Szentmisék: kedd – csütörtök 18:00, szerda – péntek 7:30, szombat 18:00 előesti szentmise, vasárnap 9:00, 10:30.